

ЗНАЙОМТЕСЬ: ПОЕТ ВІД БОГА!

З першими поезіями В'ячеслава Слободенюка, мого земляка, Клецька, я познайомився на сторінках "Волині" в 1990 році. Україна виборювала свою Державність, Соборність. Ростислав був

Тридцять восьмий... Над Клецькою тихо
Час насвітлював польський мотив.
А зі сходу вже вересень дихав,
Десять на заході червень бродив.
В краї знову грозою війнуло,
І гостинець ген-ген закуривсь.
Жодне лихо села не минуло.
Жоден зайда зі шляху не збивсь.
Всім народ мій вклоняється мусив.
Чим було боронитись від зла,
Коли хрест з розіп'ятим Ісусом —
Вся надія і захист села?
І на кожен здригаючись дотик,
Шлях курний навіть ліку не знав
Чорним тіням високих обмоток,
Чорним тіням коротких халав.
Звідусіль постікались заграви,
Іх приваблювала наша пітьма.
"З нами Бог!" — один зайда лукавив.
Інший тішився: "Бога нема!"
У біді гуртувалися люди.
Все, що мали, дістали з-під стріх.
Лікувала хронічну простуду
Наша пам'ять в криївках сирих.

у перших рядах Народного Руху України. Людина наполегливих спортивних тренувань, козацької статури і, напрочуд, з проникливими, але лагідними і усміхненими очима, була відома мені і раніше. Нас, хто систематично гартував свою волю і тіло, зблизила перша зустріч і на все життя. Людина великої душі, тактовності і делікатності, він заряджає співрозмовника якоюсь життєдайною енергією. Хочеться жити...

Якось приходжу додому, а моя дружина, педагог-словесник, витирає рушником сльози. Хто образив! Каже: "Ти знаєш за душу бере!". Хто? Питаю! - Ростик! Поезія його!

Магія поезії Ростислава наповнена любов'ю до рідного краю, Вітчизни, народу.

Перша збірка "Шлях до себе" вийшла в 1993 році у видавництві "Азалія" під редакцією Євгена Шморгуна, який називав Ростислава і чоловіком надійним і поетом справжнім. Другу збірку "Полотно" редагував член Національної спілки письменників України, кандидат філологічних наук Анатолій Криловець, який пише: "У книзі Ростислава Слободенюка витокі нашої духовності, любов до рідного краю... пам'ять роду..."

Мова поезій Ростислава образна, лаконічна, багата влучними епітетами, метафорами, порівняннями.

Мова наша, чому на задвірках?

Серце болем і гнівом пала!

Ти у ріднім обійсті жила,

Із неправдою тебе вінчали

Люто рвали з руки булаву

А в доміваках лиш вишивки й сльози:

Стук у двері — по шкіді мороз.

І кривавилась спина від позик,

Та відхаркувавсь кров'ю колгосп.

Знов мораль нашу, віру і мову

М'яли жорна в пекельнім млині.

Повалили фігуру на двора

Активісти за два трудовні.

Жар із неї нам сипався в жмені,

В серці довго й затято не чах.

І поставши крізь попіл, мов фенікс,

Хрест тяжіє на наших плечах.

Він у навхрест забитих віконцях,

Де розрита дідівська межа,

Де зловісний чорнобильський стронцій,

І на покуті мова чужа.

Він, мабуть, невідкупною тінню

Так довкучу б над нами стояв.

Та настав час збирати каміння

І вертати на круги своя.

Усміхнулося зорями небо,

Хрест на місці вернувся з імлі...

Шлях до Бога лежить через себе.

Шлях до себе ми ще не пройшли.

Бач: навіки твої яничари
Поміняли Стамбул на Москву.

Ти здолаєш Чорнобиль-могилу

І поснулих розбудиш зі сну.

Бо красу твою, велич і силу

Не вмістити ні в яку труну!

Новизна його творчості в тонкому розумінні природи, в тайних заглибинах людської душі, трепетної любові до всього живого, але це боєць, козак-характерник, патріот свого народу, України. Характерна особливість українця — волелюбність.

У поезії "Вовк", що сидить на клітці в зоопарку... "демонструють відверту пародію на зухвалого хижака" поет далі пише:

Не можу дивитись без болю

Милуватися й поготів.

Як на мене, то "вовк" — це воля

У перекладі з почуттів.

І у погляді вічі у вічі

Проростає сумнів не для нас:

Краще бути застреленим тричі,

А ніж в клітку потрапити хоч раз.

Поезія члена Національної спілки письменників України, поета Ростислава Слободенюка — це завершений доробок. Поет працює над третьою збіркою. Вона особливо корисна для освітан і взагалі любителів поезії, патріотів...

П.Ніколайчук. с.В.Клецька.

Полотно

Ще буває: забута вітчизна
Доторкнеться до серця на мить,
Де древлянським князям на білизну
Льон виміноє в неба блакить.

Нагадає у трепеті й тузі
За літами: далеко... давно,
Мов стежки на барвистому лузі,
Полотно... полотно... полотно.

Відспівали ті ранки квітчасті,
Віддзвеніли, а в долі людській
Зостались рушниками на щастя
Чи сорочкою на упокій.

... За Ваславку ключі відлетіли,
І биліч відбував на межі.
Не злічу одягаюк на тіло —
Та одна з них лишень до душі,

Що висотує радість з нізвідки
І крім того, що личить, — свята.
Бо вона з насінини до нитки
Ласку маминих рук пам'ята.

* * * *

Дзюркоче водиця з-під скелі,
Всіх спраглих сюди зазива.
Які ви дзвінки та веселі,
Джерельця найперші слова!

З житейських доріг, як з полону,
П'ю воду і бачу до дна:
Тривожна яка і солона
Чекає її далина.

Мені це відомо, бо й ми такі
Підвладні своїй течії.
Та нас повертають до витоків
Ув отчім краю ручаї.

І знов джерело при обочі
Співа мені пісню дзвінку.
І серце у грудях тріпоче,
Мов свіже прання на шурку.

